

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐

ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๔๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๖-๘ เดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๓๓ มูลค่าข่าว ๗๘๗,๔๔๙.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ณรงค์ ปรังค์เจริญ

ชีวิตคนดนตรีในเวทีคลาสสิกโลก

คำ ว่า “คนแรก” หรือ “คนเดียว” มักจะถูกให้คุณค่าสูงมากในสังคมไทย และบางครั้งกับบางคนอาจเป็นการให้คุณค่าที่สูงเกินจริง แต่กับบุคคลที่เราจะนำเสนอวันนี้ เป็นบุคลากรที่มีคุณค่าสูงมากจริง ๆ คนหนึ่งของเมืองไทย เขาชื่อ “ณรงค์ ปรังค์เจริญ” นักแต่งเพลงหรือคอมโพเซอร์ชาวไทยในวงการเพลงคลาสสิกนานาชาติ เขาอาจจะไม่ใช่คนไทยคนแรกที่ก้าวเท้าเข้าไปในวงการ แต่เขาเป็นคนไทยคนเดียวที่อยู่อเมริกาได้หลายปีแล้ว และเป็นคนเดียวที่ทำอาชีพแต่งเพลงจริง ๆ ไม่ได้ทำมาหากินจากงานอื่น

ชื่อของ “ณรงค์ ปรังค์เจริญ” ไม่ได้ใหม่สำหรับคอดนตรีคลาสสิกในเมืองไทย เขาเป็นที่รู้จักมาราว 10 ปีแล้ว แต่ด้วยความที่ในเมืองไทยนั้นดนตรีคลาสสิกยังเป็นเรื่องเฉพาะกลุ่มอยู่ ชื่อของเขาจึงยังได้รับการชื่นชมอยู่ในเฉพาะกลุ่ม แต่ถ้าในระดับนานาชาติแล้วณรงค์เป็นคนหนึ่งที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นนักแต่งเพลงที่มีแนวทางเฉพาะตัวที่ชัดเจน

คนที่ไม่คุ้นเคยกับดนตรีคลาสสิกอาจจะมีความถามว่า การเป็นนักแต่งเพลงได้แปลว่าเก่งหรือ ? นักแต่งเพลงสำคัญอย่างไร ? ก็ต้องอธิบายแบบกำปั้นทุบดินว่า นักแต่งเพลงก็คือคนที่แต่งเพลงให้นักดนตรีเล่น ถ้าไม่มีคนแต่งเพลง นักดนตรีก็อาจจะต่างคนต่างเล่นเครื่องดนตรีของตัวเองไป เพราะไม่ใช่ทุกดนตรีทุกคนจะสามารถแต่งเพลงได้ แต่นักแต่งเพลงทุกคนนั้นเล่นดนตรีเป็น ยกตัวอย่างให้เห็นภาพชัด ๆ ก็คือ คีลปิงดังในยุคก่อน ๆ ที่เรารู้จักกันในปัจจุบันอย่างไมซาร์ดและบีโทเฟ่น นั้นแหละคือนักแต่งเพลง ไม่ใช่เพียงนักดนตรี

ณรงค์ถูกจัดเป็น “ออร์เคสตราคอมโพเซอร์” หมายความว่า เขาเป็นนักแต่งเพลงที่แต่งเฉพาะเพลงขนาดใหญ่สำหรับวงออร์เคสตราเท่านั้น มีวงออร์เคสตรามากมายจากทั่วโลกที่นำเพลงของเขาไปบรรเลง ทุกที่ที่เพลงของเขาถูกนำไปบรรเลงนั้นไม่ใช่ไปเฉพาะเพลงกับชื่อณรงค์ ปรังค์เจริญ แต่เป็นการเอาชื่อ “Thailand” ไปด้วย เพราะเขาบอกเสมอว่าเขาเป็น “Thai Composer”

ณรงค์บอกว่า ตัวเองเป็นนักแต่งเพลงระดับกลาง ๆ ในวงการ ซึ่งระดับกลางที่ว่านี้เขาก็อยู่ในระดับที่เลือกได้ว่าจะรับงานไหนหรือไม่รับงานไหน และมีสัญญาว่าจ้างทุกคนไม่มีเวลาเหลือแต่งเพลงเล่น ๆ ตามใจตัวเอง

ก่อนจะไปถึงอยู่ตรงนั้น ได้ก็เหมือนกันกับทุกคนที่ต้องเริ่มจากก้าวแรก

เส้นทางสายนี้ของณรงค์เริ่มจากความสนใจดนตรีในตอนเรียนมัธยม แล้วเลือกเรียนเอกดนตรีศึกษาในระดับอุดมศึกษา ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตอนแรกเล่นทรัมเป็ต ต่อมาอยากเป็นนักเปียโนจึงเริ่มเรียนเปียโน และได้รับคำชมจากอาจารย์ว่าเป็นคนมีพรสวรรค์ ด้วยความเป็นลูกศิษย์ที่อาจารย์เห็นว่ามีความสามารถ อาจารย์จึงฝากฝังให้ไปเรียนแต่งเพลงกับ อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร (นักแต่งเพลงคลาสสิก รุ่นครุฑหนึ่งของไทย) เพราะสมัยนั้นในมหาวิทยาลัยที่เรียนยังไม่มีการสอนเอกการประพันธ์เพลง

“ผมทำเพลงอย่างที่ผมอยากทำ
เราต้องจริงจังกับคนฟัง
เราต้องจริงจังกับสิ่งที่เราเป็น
ถ้าเราไม่จริงจังกับงานเพลง
ที่เราเขียน แล้วใครจะจริงจังกับเรา”

เรียนแต่งเพลงอยู่ 2 ปี มีอาจารย์จากสหรัฐอเมริกา
เห็นแววในการแต่งเพลง ให้ทุนไปเรียนต่อปริญญาโทที่
Illinois State University แล้วได้ทุนต่อเอกที่ University of
Missouri in Kansas City

ตอนเรียนปริญญาเอกเขาเริ่มสมัครประกวดแต่งเพลง และ
ได้รางวัลมาเรื่อย ๆ ซึ่งรางวัลเหล่านั้นเองที่เป็นกุญแจไขประตูเข้าไปสู่การเป็น
นักแต่งเพลงอาชีพ “แต่การประกวดหรือการแข่งขันมันก็เป็นแค่กุญแจที่ไขประตู
พอเข้าไปแล้วเราจะอยู่ได้หรืออยู่ไม่ได้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผมอาศัยหลักที่เราเป็น
คนไทย อ่อนน้อมถ่อมตน มีน้ำใจ มันช่วยได้เยอะ พอมีคนชวนไปทำงาน เรา
ทำตัวง่าย ๆ อธิบายดี คุยกับทุกคน มันทำให้เขารู้สึกว่าอยากทำงานกับเราอีก”
แต่ถึงอย่างนั้น การทำตัวง่าย ๆ ไม่ได้หมายความว่าต้องรับงานอะไร
ก็ได้ที่มีคนให้ทำ

“นักแต่งเพลงต้องทำ **Branding Positioning** ของตัวเองว่าเราทำงานแบบ
ไหน เราควรมีความสามารถในการทำงานได้ทุกอย่าง แต่ไม่ได้หมายความว่า
เราต้องรับทำงานทุกอย่าง เพราะถ้าเรารับทำงานทุกอย่างเราจะไม่มีโพสิชั่นของ
เราเอง คนเขาจะมองว่าอะไรก็ได้ที่เป็นงานจับจ่ายโยนให้คนนี้ทำ เราอาจจะมีย
งานเยอะขึ้น แต่งานของเราจะไม่เป็นแก่น ไม่เป็นตัวตนของเราจริง ๆ แต่เมื่อ
ไหร่ก็ตามที่เรามีโพสิชั่นของตัวเอง คนที่จะมาจ้างเขาจะรู้ว่าเราทำงานแบบไหน”

ฉะนั้น ใครจะมาจ้างใครก็ต้องรู้ว่า “เพลงผมค่อนข้างอาร์ต ผมไม่รับงาน
ที่มันพ็อปปเกินไป และผมไม่รับทำเพลงหนึ่ง เพราะมันคอมเมอร์เชียล วงการมัน
มีเส้นแบ่งกันอยู่ ก็ไม่ใช่ว่าไปทำไม่ได้เลย แต่ถ้าเราไปทำเพลงคอมเมอร์เชียล
เยอะ ทางฝั่งซีเรียสมีวลิกเขาจะจัดว่าเราเป็นคอมเมอร์เชียลคอมโพเซอร์”

เป็นนักแต่งเพลงฟรีแลนซ์อยู่หลายปี ปัจจุบันณรงค์เป็นนักแต่งเพลงใน
สังกัดวง Pacific Symphony และเป็นสมาชิก The American Society of
Composers, Authors And Publishers หรือ ASCAP ที่มีนักแต่งเพลงทุกแนว
สังกัดอยู่ราว 5 หมื่นคน

ถึงแม้ว่าวงการเพลงนานาชาติจะมีที่ทางเป็นวิชาชีพจริงจัง แต่ในสังคมไทย
ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันคนส่วนใหญ่ก็ยังไม่ค่อยเชื่อว่า ดนตรีจะเป็นอาชีพที่

มันคงได้ ถ้าบ้านไหนมีลูกบอกว่าอยากเรียนดนตรี พ่อแม่คงต้องคิดหนัก แต่
ณรงค์ยืนยันว่า “มันเป็นอาชีพได้ครับ”

นักแต่งเพลงมืออาชีพอธิบายอัตราค่าจ้างแต่งเพลงว่า มันแบ่งเป็น 3 ระดับ
คือ ระดับบีกเนม ระดับกลาง และระดับเล็ก นักแต่งเพลงระดับกลางอย่างเขา
มีค่าจ้างแต่งเพลงอยู่ประมาณนาทีละ 1,000-1,500 เหรียญสหรัฐต่อหนึ่งเพลง
สมมุติว่าเพลงยาว 15 นาที คิดค่าจ้างนาทีละ 1,000 เหรียญสหรัฐ หนึ่งเพลง
ก็ได้ค่าจ้าง 15,000 เหรียญ หรือประมาณ 450,000 บาท

“คนที่เรียนดนตรีถ้ามีความมุ่งมั่นจะทำได้ อย่างแรกเราต้องมีความเชื่อว่า
เราจะทำได้แล้วเราก็ทำได้ ดนตรีเป็นงานที่มันคง ไม่ร่ำรวยแต่มันคง ทำงาน
ดนตรีอย่าหวังว่าร่ำรวย แต่เราเลี้ยงตัวเราได้อีกคือมันคงแล้ว และมันเป็นอาชีพ
อิสระ เราสามารถจัดการเวลาของเราได้ มันเป็นอาชีพที่ดี มันมีที่เสมอสำหรับ
คนเก่งและคนที่เอาจริงเอาจัง”

ส่วนการจะเป็นคนเก๋นั้นณรงค์บอกว่า “ไม่จำเป็นต้องเก๋ด้วยพรสวรรค์เสมอ
ไป คนที่เก๋อาจจะเก๋จากการมีทักษะที่เกิดจากการฝึกฝน ยกตัวอย่างพ่อค้า
ขายอาหาร บางคนอาจจะไม่ได้เก๋เพราะมีพรสวรรค์ที่หยิบอะไรใส่ก็อร่อย แต่
อาจจะเก๋เพราะทำบ่อย ๆ”

ณรงค์เล่าว่าตอนนี้มีเด็กไทยเรียนการประพันธ์เพลงอยู่จำนวนมากทั้งในอเมริกา
และยุโรป ในฐานะรุ่นพี่เขากำลังทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้กับคนรุ่นใหม่เหล่านี้

“ถ้ามีคนมาจ้างผมแต่งเพลงเล็ก ๆ ผมจะแนะนำให้รุ่นน้อง มันจะเป็น
ประโยชน์กับเขาที่ได้มีผลงาน มีอะไรเขียนในพอร์ตโฟลิโอ และมีรายได้ ผม
พยายามแบ่งให้คนอื่น เพราะเรามีทุนพลคนเดียวไม่ได้ เราต้องสร้างกองทัพ
หน้าที่ผมตอนนี้คือกำลังสร้างกองทัพอยู่”

สำหรับคนที่อยากเอาจริงเอาจังกับการแต่งเพลง ณรงค์แนะนำว่า “ต้องหา
เอกลักษณ์ของตัวเอง เด็กที่เรียนในเมืองไทยมีความคิดสร้างสรรค์ แต่เขาไม่
มั่นใจว่ามันดีหรือไม่ดี เพราะเราอยู่ในกรอบเยอะเกินไป เราต้องได้รับคำชื่นชม
จากผู้ใหญ่เราถึงจะทำได้ ตอนนี้อยู่ที่เห็นเยอะมันคือการทำตามหรือทำซ้ำ ถ้าเรา

ทำตามเขา มันก็เหมือนกระเป๋าทูลุยตีปลอม แล้วใครจะให้คุณค่าเรา
เท่ากับของจริง อีกอย่างคืออย่ารอโอกาส ถ้ามันไม่มีคอนเสิร์ต เรา
ควรจะหาโอกาสจัดคอนเสิร์ตให้ตัวเอง แม้แต่การหยิบกีตาร์ไป
ซ้อมหน้าห้างให้มีคนเห็นก็อาจจะพาโอกาสต่าง ๆ เข้ามา”

“ที่สำคัญคือ ต้องเป็นตัวเอง เมื่อก่อนผมเอาเพลงกลับ

มาเล่นที่เมืองไทย เสียงตอบรับด้านลบมากกว่าบวก

เพราะว่าคนยังไม่เข้าใจว่าเราจะทำอะไร ผมทำ

เพลงอย่างที่ผมอยากทำ เราต้องจริงจังกับ

คนฟัง เราต้องจริงจังกับสิ่งที่เราเป็น ถ้า

เราไม่จริงจังกับงานเพลงที่เราเขียน

แล้วใครจะจริงจังกับเรา ถ้าเราไม่

เป็นตัวเอง เราทำเพลงเพื่อให้

คนฟังชอบ แล้ววันหนึ่งตัวตน

ของเราออกมา เขาก็จะเลิก

ชอบ แต่ถ้าเราทำเพลงเป็นตัว

เอง เราอาจจะมีแฟนเพลงไม่

เยอะ แต่วันหนึ่งจะค่อย ๆ มี

คนที่ชอบในแบบที่เราเป็น และ

แบบนั้นมันจะยั่งยืน เขาจะไม่มี

วันที่จะทิ้งเราไปไหน เพราะเขา

ตั้งแต่ต้นว่าเราเป็นยังไง”

ถึงแม้จะแต่งเพลงขนาดใหญ่มาแล้ว
มากมาย แต่ก็ยังไม่มีซิมโฟนีของตัวเองซะที

ไม่ใช่เพราะยังทำไม่ได้ แต่เพราะเขาบอกว่า อยากให้ซิมโฟนีหมายเลขหนึ่งของ
ณรงค์ ปรากฏ์เจริญ เป็นดนตรีไทยที่แต่งให้วงมโหรีสังฆมฆบรเพลง

ชีวิตเดินมาถึงจุดที่มีความสุขกับงานกับอาชีพมากมายแล้ว ความหวังความฝัน
ของณรงค์ในวันนี้ คือ อยากให้เพลงของเขาได้มีชื่อเข้าชิงรางวัลแกรมมี่ อวอร์ด
“แต่อย่าเพิ่งหวังว่าเราจะได้รางวัลนะครับ แค่มียชื่อเข้ารอบลึก ๆ ก็พอแล้ว” เขาว่า
และอีกหนึ่งความหวัง คือ หวังว่าวันหนึ่งเมืองไทยจะพร้อมในด้านเศรษฐกิจ
และความเป็นอยู่ แล้วคนไทยจะเห็นความสำคัญของเพลงคลาสสิกและศิลปะ
แขนงอื่น ๆ ด้วย

แต่ถึงแม้ว่าสิ่งที่เขาฝันและหวังจะเกิดขึ้นหรือไม่ ตอนนี้ณรงค์ ปรากฏ์เจริญ
ก็เป็นคนหนึ่งที่มีความสุขจนน่าอิจฉามากแล้ว

“ผมเลือกทำอาชีพนี้เพราะว่าผมรัก ไม่ใช่เพราะผมต้องทำ มีหลายคนที่ดีขึ้น
เข้ามาไม่อยากไปทำงาน เพราะว่ามันเป็นอาชีพที่ต้องทำ ไม่ใช่อาชีพที่รัก ผม
เลือกจะเสี่ยงกับการจะเป็นคอมไพเซอร์ โดยที่ไม่รู้เลยว่ามันจะเป็นยังไง แต่ผม
รู้ว่าผมมีความสุข ถ้าผมอายุ 60 ปี ผมมองกลับมาผมจะไม่เสียดายเลยแม้แต่วัน
เดียวที่ผมทำอาชีพนี้” แววดาประกายตลอดการสนทนานั้นยืนยันว่าเขา
มีความสุขมากจริง ๆ

รุ่งนภา พิมมะศรี : เรื่อง